

Ünnepi kérdések

Mit jelent az ünnep?
Csillogó díszeket?
Villogó fényeket?
Mit ér az ünnep?
Sok, bolond balga,
Rohan egymást taposva,
Ajándékok után kutatva,
Boltról boltra.
Mond mit ér az ünnep?
Hiszen a régi időkben,
Mikor még nem volt se pénz,
Se, csillogó dísz,
Se, nem volt drága ajándék.
Helyette volt: család,
Szeretet, békesség és emberség.
Minek nagyobb a fénye:
A villódzó lámpa füzérnek?
Vagy a kis gyertyalángnak,
Mit a szeretet tüze éget.
Oh, mond nekem, mi ér többet?
A drága bolti ajándék,
Vagy a szeretet vezérelte szándék?

Tövis

Csillagkönny

A fekete ég sötéten lebegett a város fölött. A nappal szürkének látszó felhők most eltakarták az éj csillagainak fényét. Füstből és párból szövődött enyhe ködfátyol lopakodott be a házak közé, mely csak annyira volt zavaró, mint amikor az ember csak homályosabban lát. Mégis, kellemesen hűvös, novemberi este volt.

Izimoto Tatzuna esti edzéséről tartott hazafelé, egyedül, gondolataiba merülve. Épp a város főterét szelte át, mely ilyenkor már (szokás szerint) BMX-esek és más, nagyozolni vágyó fiatalok játszóterévé vált.

Izimoto nem ebbe a fajta típusba tartozott. Ő inkább visszahúzódó, csendes fiú volt, aki rendszerint került a tömeget és a hangos, alkoholszagtól és cigi szagtól csöpögő bulikat. Melankolikus jelleme ellenére képes volt elengedni magát, de csak nehezen nyílt meg másoknak. Elég sokat kapott már az élettől, hogy tudja: nem bízhatja rá senkire sem a titkait magán kívül, mert bárki, akinek elmondaná, egy alkalmas pillanatban elárulná őt.

Eljutott a tér sarkában lévő zebrához. Ingerülten várta, hogy a lusta lámpa átváltson zöldre. Éhes volt, fáradt volt és mihamarabb túl akart lenni fárasztó gyalogútján. Végre zöld lett és ő eltűnhetett az élettől pezsgő tértől. A régi városháza vízköpő szobrai alatt és az erkélyek árkádjai alatt a sötétben galambok pihenték ki az egész napos röpködés fáradalmait.

Izimotonak végig kellett mennie a város legsötétebb helyén... a parkon, mely részegek, drogosok és más alvilági lények kedvelt tanyája volt. Aki tehette mind elkerülték, de a fiúnak át kellett mennie. Minden nap átment itt, hiszen több mint egy órás kerülő lett volna. „Ugyan, minden nap átmegek ezen a hülye parkon. Miért pont most és miért pont velem történne velem bármi is?”- reménykedett magában Izimoto. Egy szörnyű emlék képei sejlettek föl előtte, mely lehet, hogy majd hat éve történt, még most is kirázta a hideg: már tíz éves korában is itt járt el, egy sötét éjjelen (pont, mint ez) részegek egy csoportja fogta el és verték meg. Nagyot sóhajtott, majd belépett a fák közé.

Az utca lámpáinak fénye átszűrődött a levelüket vesztett, halott fák sűrűjén. Izimoto hátranézett, egy alak ment messze távolabb mögötte. Ha gyorsított, az idegen is gyorsított. Mögötte zizzent valami a bokrok alatt. „Csak egy madár”- bizonygatta magának, de a biztonság kedvéért gyorsított. Megint zörgette valami az avart, de ezúttal közelebb. Izimoto már olyannyira gyorsan ment, hogy majdnem futott. Ekkor hirtelen egy fiú ugrott elé egy vastagabb fa mögül. Kinyújtott kezében egy rugós bicska villogott. Sötét, mélyen ülő szemében csillapíthatatlan vágy égett, arca beesett, betegesen ápadt volt, halya pedig kócos és csapzott.

- Ide a pénzeddel, telefonoddal te görény!- kiáltotta a támadó, bicskájával szűrő mozdulatot tett. Izimoto Tatzuna megdermedt a félelemtől. Karja és a többi testrésze zsibbadt volt. Nem tudott gondolkodni sem. Azt se vette észre, hogy tornacucca lecsúszik a válláról és a sárban landol. A toroka kiszáradt belülről pedig egy szörny mardosta... a félelem. Hirtelen valami ismeretlen erő, bátorság szállta meg. Megfogta támadója fegyvert tartó kezét, majd a válla fölött átdobta. Az idegen csontjai reccsentek az eséskor, feje alól pedig vér szivárgott. Üveges szemmel meredt a sötét égre. Izimoto háta mögötti idegen, akiről eddig azt hitte, hogy messze van most fölötté tornyosult. Megfogta a sárban pihenő táskáját és gyomorszájon vágta vele a második támadót, majd táskáját otthagya rohanni kezdett. Amaz görnyedten, hasát markolászva szebbnél szebb szitkokat kiáltott utána, de nem érdekelte. Izimoto csak futott és futott amíg bírta erővel és szusszal. Majd mikor látta nincs mögötte a támadója megállt, kifújta magát, majd gyors léptekkel továbbindult. Még mindig zakatolt a szíve a félelemtől. Egyedül a táskáját sajnálta. Márkás, Adidas nadrág, Nike cipő, és még sorolhatnám. „Áh, majd azt mondom, hogy elhagytam valahol, úgysem hinnének nekem.”- gondolta szomorúan.

Végre elérte a park végét jelző forgalmas úti átkelőt. Mint mindenütt a városban, itt is lámpa volt téve. Megnyugvással látta, hogy éppen zöld van. Lelépett az útra mikor hirtelen hangos dudaszó... fékcsikorgás... éles dudaszó... csattanás... egy fekete autó... fájdalom. Izimoto Tatzuna a hideg betonon hevert. A csillagok fénye hívogatóan, mégis szomorúan ragyogott rá... mintha ők is sírtak volna. Ezután Izimotora sötét, szinte kellemes feketeség borult, egy édes örök álom.